

Als er dan toch eindelijk eens wat goed economisch nieuws te rapen valt, dan is snel wel een politicus gevonden om zich te profileren. Om zijn impact te versterken gebeurt liefst op basis van onbegrijpelijke (dus moeilijk weerlegbare) argumenten die van aard zijn diepe schade aan te brengen aan de toekomstige economische ontwikkeling. Dit neigt naar chantage maar wordt blijkbaar getolereerd. De gedeeltelijke “shutdown” van de Amerikaanse Overheidsfuncties en de strapatsen van Berlusconi in Italië vallen onder de noemer van aandoenlijk spierballenrollen zonder één constructief doel voor het ogen.

Tot nu toe valt de markreactie nog mee. In de VS is dit overigens al de 17de “shutdown” in 40 jaar. De laatste dateert echter reeds van 1996 en had een beperkte impact op de aandelenbeurzen en verlaagde de economische groei met 0,25% in het vierde kwartaal. In die zin is de huidige ontwikkeling zelfs een beetje goed nieuws voor de obligatiemarkten die wat onder druk stonden omwille van de potentiële LT rentestijgingen wanneer de Amerikaans centrale bank haar stimuleringspakket zou wensen af te bouwen.

De lengte van een dergelijke “shutdown” is echter meer van belang voor de marktimpact. Het algemene vermoeden is dat dit zou kunnen worden getrokken tot 17 oktober. Op deze datum moet immers ook het Amerikaanse schuldenplafonds worden goedgekeurd en dat dreigt tot een nieuwe frontale confrontatie aanleiding te geven. De elf-en-dertigste discussie, weliswaar, met een te verwachten eindresultaat want het afwijzen van de voorgestelde begroting zou een faling op de Amerikaanse Overheidsschuld inleiden en daar zit niemand om te springen.

Maar wel een ideale gelegenheid om diepe wonden te slaan bij de democraten en de profileringsdrang van een aantal republikeinse presidentskandidaten te bevredigen. Dit brengt ongetwijfeld de nodige onzekerheid mee op korte termijn maar zou op middellange termijn eerder als een instapmoment voor Amerikaanse aandelen moeten worden beschouwd. Voor obligaties vormt het een welgekomen rustpauze, die al was ingezet nadat Fed-Voorzitter Bernanke medio september flink wat gas terugnam.

Dat de Republikeinse partij in de VS een duidelijk standpunt wenst in te nemen en hiervoor alle middelen inzet om haar politieke doelstellingen te bereiken, kan nog op enig tactisch begrip rekenen. Dat laatste geldt echter niet voor de zoveelste carnavaleske streek van Berlusconi die uit louter eigenbelang het wankel evenwicht in de Italiaanse regering misbruikt. Gelukkig dat de ECB onmiddellijk ingreep op de obligatiemarkten of het hernemen van het vertrouwen in de Eurozone zou abrupt zijn afgeknakt. Het is trouwens nog te vroeg om de huidige Italiaans Regering te begraven. Dat kan pas morgen nadat het resultaat van de vertrouwensstemming bekend zal zijn. Het ECB-kanon staat weliswaar klaar om eventuele speculanten af te schrikken maar dat een dergelijk gebrek aan verantwoordelijkheidszin een politiek platform krijgt, wijst op de fundamentele zwakheden van onze democratische model.

Voor beleggers vormt dit geen reden voor paniek. Integendeel, indien er toch neerwaartse reacties zouden zijn van substantiële orde, dan vormt dit zowel voor aandelen als obligaties eerder een opportuniteit. Maar intussen gordels goed vastklikken ...